

Sportul meu în România 28 iulie 2007

Am un sport ciudat în România: jocul de imobiliare. Am noroc – sigur – dar nu știu dacă am moștenit un talent adevărat sau acționez din orgoliu. Mama mea era o agentă imobiliară de mare succes.

Anul trecut, când am cumpărat apartamentul din Brezoianu (lângă Cișmigiu), mi-a fost frică. Privind în urmă, nu știu de ce. Poate mi-era frică de necunoscut. Nu aveam niciun punct de reper să-mi zică dacă trebuie să investesc sau nu în România și, da, câți bani să dau. Nu e 100% corect: anul trecut am simțit că economia creștea și acum am înțeles că ar fi trebuit să dublez suma de investiție. Restrospectiv, totul e clar. Ce o să zică anul viitor? O să vedem. Cu apartamentul din Dorobanți m-am “întins” foarte mult. Anul trecut eram prea timidă. Vara asta poate că sunt prea îndrăzneată.

Se zice că la bursă e vorba de numai două emoții: frica și lăcomia. Recunosc frica. Nu știu dacă sunt lacomă. Cred că sunt mai curând orgolioasă: vreau un apartament bun și vreau să fac o afacere deșteaptă. Dacă devin bogată, e mai puțin important. Recent am avut câteva experiențe care mi-au arătat că sunt destul de superficială. Decizia un pic pripită să-mi cumpăr un apartament așa de scump e un exemplu. Pentru că nu pot să văd viitorul, nu știu încă dacă sunt: i) deșteaptă, ii) orgolioasă, iii) talentată, iv) superficială, sau sunt toate patru.

Astăzi regret dintr-un anumit punct de vedere că am vândut apartamentul din Brezoianu atât de fermecător pe care mi-l permiteam. Remușcarea vânzătorului! Și mi-e frică din nou de povara financiară pe care o reprezintă Dorobanți. Nu știu (spun adevărul) dacă o să mă descurc și mă tem că am plătit prea mult pentru această piață. Remușcarea unei cumpărătoare orgolioase!

Nu pot să schimb nimic. Sper că în doi-trei ani, când voi revedea situația, totul o să se lămurească și o să știu că am luat o hotărâre nici strălucitoare, nici tâmpită, ci foarte solidă: adică prețurile or să fie crescute semnificativ (prețurile or să fie dincolo de mijloacele mele) și voi folosi apartamentul mult, cu mare plăcere și cu mulți prieteni și petreceri.¹

Scriind această compunere, mi-am dat seama că problema mea e alta. Problema mea nu e orgoliul, nu e tâmpenia, nu sunt banii, nu e nu-știu-ce. Problema e că iau toate hotărârile singură. Am o contabilă care știe situația mea, dar nu știe viața mea. Ar fi fost mai ușor cu Marcel. Un partener adevărat – de exemplu un soț - e cineva de care depinzi. Dacă Marcel ar fi în viață, împreună am fi discutat cumpărarea unui apartament în Europa. Fără Marcel, mă străduiesc să mă descurc.

¹Avem răspunsul în vara lui 2013: piața imobiliară a scăzut la jumătate față de prețurile din 2007 și e evident că nu am niciun talent pentru afaceri imobiliare! Pe de altă parte, îi iubesc pe prietenii mei români, iubesc apartamentul meu din Dorobanți și nu-l vând, ceea ce înseamnă că **nu** sufer pierderea uriașă.